

39 34

Elohim Totum Gaudium Humiles Novit.

DISCURSUS PHILOSOPHICUS,
QVÆSTIONES ALIQVOT

De,

JURE NATURÆ
ET GENTIUM,

Complectens,

Quem

Ex consensu Ampliff. Facult. Philos.

In alma ad Auram Academia,

SUB PRÆSIDIO

Ampliffimi Viri ac Domini,

DN. M. JOH. BERNH.

MUNSTERS/

Philosophiæ Practicæ & Historiarum

Professoris celeberrimi,

PRO MAGISTERII GRADU,

Candidæ Candidorum censuræ submittit

ERNEST GESTRINIUS,

Helsingf. Nylandus;

Ad diem 24 Novemb. Anno 1694.

In Auditorio inferiori.

Impr. apud Jo. WALLIUM.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DISCUSSIONS IN PHILOSOPHY
BY JOHN D. GOheen

THE WAY TO BY GENIUM

Copyright 1911
Chicago, Ill.
The University of Chicago Press

IN THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
SUNBURN PRESS
Chicago, Ill.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
Chicago, Ill.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
Chicago, Ill.

SACRÆ REGIÆ MAJESTATIS

Alumno dignissimo,

Dn. ERNEST GESTRINIO,

Philosophiæ Candidato solertissi-

mo, Cum de juris NATURÆ &
GENTIUM indole disputaret:

L Ege *Solonigena* mitescunt Jura
Draconis,

Sic Lacedæmonios forte *Lycur-*
gus amat

Legibus in rectum revocare ali-
cunde petitis,

Definerent tandem deteriora
sequi.

Jura dabat mundo ast Legum Ju-
stissimus Autor,

GESTRINIUS dio quæ docet
ingenio.

Amicitia ego deprop.

A. WANOCHIUS,
S.S. Th. Prof. Ord.

IN HONOREM

*Viri Juvenis, Literarum Virtutumq; decore
exornatissimi,*

DN. ERNESTI GESTRINII,

Philosophiæ Candidati perindustrii, dum pro
Gradu Magisterii Philosophici indispensando
solenter disputaret

ERNESTUS GESTRINIUS NYLANDUS.

87 1011 1215 1962 1639 918 8917 10
SUDANS. LYTRI. STRINGES. SEU. NENU:

Sub cruce Salvator SUDANS, persolverat omnē
mercedem LYTRI justī, quod erat numerandū
Humanæ gentis pro crimine flagitioso.
Hoc meritum STRINGES, SEU vera apprehendere
adoptes,

atque Fide solida, finem ad vitæ remanente.
NENU feras damnum Vitæ, fulgentia, verum,
cæli Templâ hilaris subeas & gaudia carpas,
quæ non auricula audivit, nec viderat ullus
ærumnosus homo, quicquid, radiantis olympi
numen, adornavit cunctis ardentibus illud.
At a proposito discurre, dum mihi mens est
gratari, eximios, tibi, dilectissime Amice,
progressus factos in sana Philosophia.
Fortunatus eas quò te tua Fata secunda
accerfunt, longum valeas vivasque peropto!!!

L. Mj. licet impeditior. scripsit

SIMON ZAPPOLI

Met. & Log. Prof. Ord;

Pastor Piikensis.

LECTOR BENIVOLE,

In arena cum mihi esset
sumendum consilium, de
edendo aliquo specimine
publico, tanto velocius
hoc feci, quanto habui
certius, quod bis hic cuiquam non licuerit
peccare. Confiteor equidem, me ob spem,
cui jam modestè imminere videor, ex-
celsiorem cognovisse, & penè elaborasse mate-
riam, de Vindicatione reipublicæ ab
interitu; verum ubi tantum non sub prelo
jam inciperet sudare, certior factus fui,
non esse diu, ex quo illa in hocce nostro
Musarum Palladio doctum habuerat pro-
pugnatores, à cuius rationibus diversas
afferre, individua non patiebatur veritas,
nec validiores per diem unam atque alte-
ram parare mihi erat in expedito, cum
maiores ita fuissent observanda res,
quam quas noster modus tam brevi spatio
potuisset expedire. Ita destituenta fortuna

primas spes, hæsit diu aqua, donec illud, modo quod dixi, cepi consilium, ut quæstiones has de Jure Naturæ atq; Gentium, cum illarum explanatione proponerem ventilandas. Si vero in tali puncto non affecutus sum quod debui, causam habes, quâ crediderim me jam apud Te, L.B. iri excusatum. Esto itaque

QVÆSTIO PRIMA.

An jus Naturæ rectè definiatur, cum dicitur illud esse, quod natura omnia animalia docuit?

ximum humanæ mentis privilegium, quod multum virium habet ad societatem conciliandam, conservandamque, dicit Ricard. Cumberland de nat. hum. & recta ratione, in Disq. Phil. de leg. Nat. p. m. 28. esse vim Animæ ad affectus excitandos, sistendos moderandosque, & eos in majoris boni appetitum, malique fugam derigendos, quam quod cadit sub cujusvis alterius ani

animalis cognitionem; quoniam & plura
& universalia bona, eorumque summas &
series ordinatas capimus; sentimusque,
non posse animum divertere a cogitationi-
bus & affectibus, quæ nostra privatim com-
moda spectant, eosdem determinare ad
boni publici curam, in quo libertas e-
minet. Et pagina proximè præcedente,
§. 4. mentem, inquit, istam longè esse
majorem, & ad majora creatam, quam
ut unius animalculi vitæ tuendæ deserviat,
indeq; illius acumen in iis potissimum e-
minere, quæ ad Numinis agnitionem ac
cultum, & moralem civilemque doctrinam
spectant.

Imo vero existimandum, quin & fir-
miter tenendum, ejusmodi vim, menti hu-
manæ concessam, si modo ea, & ab ipsâ ra-
tione per se, & ab hac eadem ad legem
relatâ, tanquam superadditum quodpiam
consideretur, nihil esse aliud, quam ipsum
jus naturæ, quod legi æquipollens, etiam ne-
cessarium dici potest, quatenus distigui-
tur a voluntario.

Jus autem Naturæ, quanquam ita dica-
tur, ad naturam tamen rationalem abso-
lutè ideo sui non refert solum originem:

quin etiam quemadmodum omnes leges, ita & lex, sive jus naturæ, ab eo debet proficisci, qui vim habet obligandi; hic vero Natura in semet ipsam non habet imperium. Ergo. Ubi observetur, quod natura sese habeat in respectu ad Jus Naturæ instar vel subjecti, vel objecti personalis, cui aliunde ejusmodi jus datur. Quare natura nequit esse ejus principium.

Nos itaque pronunciamus, Jus Naturæ à bonitate, justitia & sapientia DEI provenire; atque sic divinæ mentis conceptum referre, adeò, ut ipsum Jus Naturæ desineret esse jus, si DEUS aliud, quam quod inscripsit, mentibus hominum tribueret. Hinc rectè à Doct. Osiand. in observat. ad Hug. Grotium definitur, quod sit *regula quedam firmiter homini, (homini inquam,) infixa, quæ & indicat, quid justum ex se & injustum, & ad prius sectandum, posterius vitandum, obligat.*

In natura verò rationali cum inveniatur Jus Naturæ ut in sede & subjecto suo: hac ratione non malè crediderim, illud per *habitu* quoque posse describi, cum ita videatur esse constans *quædam qualitas*, per quam apti sumus comprehendendis prin-

principiis practicis, quæ in sanctitate & justitia divinâ fundantur, nec ita in nobis deprehenduntur radicata, ac si essent tantum potentia quædam apprehendendi illa, quæ per habitum connatum nobis appropriamus. Verum hæc accipienda sunt de *actu primo*; quoad *actum* autem *secundum* Jus Naturæ, quomodo se diffundat in actuales propositiones & præcepta, optimè per regulam definitur; ceu modo à nobis erat factum.

Hinc, cum & omnis, & solus homo, ita sit comparatus, ut indifferens sit ad actus morales, qui Juris Naturæ, quatenus operationem spectant, sunt objectum, aliter nec fieri debuit, nec potuit, quam quod omnium omninò justarum legum summus conditor, hoc jus, toti generi humano, viribus ejus satis superque proportionatum daret, & indè jam à primâ primâ hominis creatione ipsi infereret, ut appareret aliquod lumen veri, semenque boni. Imo, cum DEUS hominem, sociale animal condiderit, ad societatem ordinatam atque duraturam, legem quoque hanc, quâ, ceu vinculo quodam, mortales inter se continerentur atque obligarentur, illi simul

dederit, necesse fuit, ne quid contra socialem vivendi rationem admitteretur; verum, in societate degentes omnes, suâ salute ipsius litarent gloriæ, qui omnis boni ordinis est stator atque conservator.

Norma ideò juris Naturæ, est Lex DEI æterna, si *idealiter & abstractively* sumatur, prout in DEO est omnis rectitudinis & honestatis idea atque *πρώτου*. Hanc Juris Naturæ normam, ostendunt summi illius Entis, DEI, attributa, quæ cum virtute morali, aliqualem habent convenientiam: dixi aliqualem: intellectus quippè practicus quasdam divina justitiæ ventilat particulas, sicut intellectus speculativus, suis principiis instructus, æternam refert sapientiam. Si verò, Lex æterna intelligatur *imitativè & derivativè*, inest ipsi naturæ & rectæ rationi; considerata autem *representativè, ostensivè & concretè*, in actibus rectis & honestis conspicitur. Atque sic est actui moraliter bono essentialis & intrinseca, adeò, ut per conformitatem cum lege æternâ primariò, deinde cum recta ratione secundariò, dicatur formaliter bonus actus.

Hiscæ præsuppositis, liquidum est, Jus Naturæ ad bruta, rationis expertia, non posse extendi, cum capacitas juris sanè capacitatem præsupponat rationis, quam quidem Hugo de Roy in ratione carentibus æquè ac in rationantibus dicit reperiri & cerni, verum minus rectè. Naturâ quidem, vel instinctu naturali se suaque diligunt, vitam defendunt, corpus tuentur, conjunctionem maris & fœminæ appetunt, curam procreati gerunt, & quæ sunt id genus alia. Instinctus verò iste naturalis morale quidpiam non habet, quod naturali superadditum saltem in agens liberum cadit.

Unde sic actus brutorum, non probant, aliquod jus ipsis competere: nec dandum erit Tribonianis clientibus, quod inter jus, consideratum *materialiter* & *formaliter*, queant distingvere: quod discrimen ideo ab eis est excogitatum, ut in brutis, Jus Naturæ, queant sustinere, quorum communes tantummodò actus jus esse reputarunt. At moralis actio, ceu modo erat indigitatum, quæ brutis denegatur, jus arguit, in quâ demum duo conspiciuntur, actio nimirum Physica, quæ *materiale*

veriale dicitur, & ipsam *formale*, quod con-
 venientia est, cum lege, aut ab eadem dis-
 sensio, quæ actionem naturalem determi-
 nant, & morali afficiunt qualitate, quam
 ille, cui *ex meliori luto finxit præcordia*
Titan, nunquam brutis assignabit. Ergo nec
 jus illis erit adscribendum, quæ, non ex
 sensu juris obligantis sentiunt, quid sibi
 bonum & congruum sit, verum solummo-
 do ex sensu indigentia naturalis. Inde
 ait Cic. de Off. I. I. c. 4. *Inter hominem*
& bellum hoc maxime interest, quod hæc
tantum, quantum sensu movetur, ad id so-
lum, quod adest, quodque præsens est, se ac-
commodat, paululum admodum sentiens
præteritum & futurum: Homo autem,
qui rationis est particeps, per quam con-
sequencia cernit, principia & causas re-
rum videt, earumque progressus & quasi
anteceffiones non ignorat, similitudines
comparat, rebusque præsentibus adjungit
atque annectit futuras; facile totius vite
sursum videt, ad eamque degendam præ-
parat res necessarias. &c.

Hisce & similibus argumentis moti, quæ-
 stionem negamus, si genuina juris attenda-
 tur significatio: si verò illud sumatur pro

incli-

9
natione, potentia & operatione, quæ certa ratione, naturæ & fini cujusque rei convenit; tantum abest, ut non solum animantia cuncta illud habeant, ut ad placitum Pet. Gassendi 2. Eth. c. 5. p. 798. plantis quoque & aliis rebus omnibus, quibus facultates aliquæ à natura insunt, idem competat. Atque sic omnia dicuntur, fixis naturæ legibus ire, & propter finem agere, etiamsi eum minime attendant, sed in eundem ductu solum naturæ dirigantur. Si vero jus naturæ accipiatur pro ejusmodi inclinationibus & operationibus, quæ cum brutis, non autem cum plantis, ac aliis rebus inanimatis, homini communes sunt, tum speciali modo hoc jus posset tribui brutis, quorum actibus in plantis & corporibus inanimatis nihil simile reperitur.

Si autem nostra adhuc veritati consona erit sententia, dicimus quod omnino dicendum erit, quocumque modo non plantis tantum, & inanimatis reliquis, sed brutis etiam, jus concedatur; hoc tantum fieri improprie: quod certe est, hoc ipso idem, istis penitus denegare.

B

QVÆ

QVÆSTIO SECUNDA:

Num possit circa Jus Naturæ dispensatio fieri?

Postquam ita nostram de Jure Naturæ declaravimus mentem, in quæstione superiori; Consultum duximus, in præfenti affectionem ipsius, nimirum immutabilitatem, demonstrare, quam cum altero attributo, Evidentia, vel ex antea dictis colligere, omninò est in expedito, cum Jus Naturæ ex fonte dixerimus promanasse, fluctuantes non trahente undas, quæ alveo suo dissimiles, a destinato recipiuntur solo,

Origo quippè Juris Naturæ, quam ad sanctitatem atque justitiam DEI, nullam prorsus mutationem & vicissitudinem naturâ suâ agnoscentes, retulimus, immutabilitatem ejus arguit. Evidentia ejusdem in ipsa natura rationali conspicitur, per actuum moralium, sive decentiam, sive deformitatem atque inconvenientiam cum honestate, adeoque per necessariam subiecti & prædicati circa eandem connexionem: Pollet homo judicio rectæ rationis, cui per naturam inest, nototrum nobis, & æ-

ternæ veritatis atque necessitudinis, principiorum practitorum complexus, undè deductas conclusiones de immutabilitate Juris Naturæ, quod eunt amplificatum, tam firmum perhibere crediderim testimonium, ac in Syllogismis ex infallibilibus & bonis præmissis, infallibiles ac necessariae eliciuntur Conclusiones.

Quare non male describitur Jus Naturæ *lex*, rectæ rationi naturæque congruens, diffusa in omnes, constans, sempiterna, cui nec quidquam addere fas sit, ut nec derogare ei aliquid liceat; nec verò aut per *senatum*, aut per *populum* illà privari possimus. Adde, quod, sicut cor, eadem circulatione sanguinis, totius animalis vitam conservat, singulis membris proportionatum distribuens alimentum; ita jus Naturæ omni & toti complexui Rerump. omnibusque mortalibus ejusmodi proffit operà, ut servatis singulis, singulæ partium illarum possint vigere. Atque sic, *equitatis* naturalis non potest concedi mutabilitas, *dispensatio* aliàs dicta, quæ quidem in legibus civilibus in hoc differt ab *equitate*, quod illam nemini licitum sit adhibere, præter istum,

qui eminentis est dominii, potestatemque habet legislativam; hanc autem vel inferior quisque iudicium, non tutò queat solùm, sed teneatur quoque sic observare, ut si solam legis literam secutus, iudicium in isto casu non suspenderit, in quo *equitati* erat locus, quam per *errorem invincibilem*, qui circa jus Naturæ non accidit, minus potuit investigare, contra mentem legislatoris fecisse putandus sit.

Et hoc modo *equitas* seu *επιείκεια*, non est aliud, quam virtus, propositum legislatoris magis, quam verba respiciens, indicansque, legem, hoc vel illo casu non obligare, ob intervenientium circumstantiarum & conditionum rei adhærentium, quæ in suo foro limitationum titulo salutantur. Hæc rursus differt ab *interpretatione*, quæ est benigna legum, quæ sensum verborum in particularibus, prudenti adhibito moderamine, explicatio, illaque vel legislatorum, quæ authentica, vel iudicum, quæ usualis, vel jura profitentium, quæ doctrinalis audit. *Dispensatio* autem est juris vel legis alicujus relaxatio, atque obli-

obligationis in quibusdam detractio, quæ actus notat jurisdictionis, quemadmodum hi, ut dictum prius, cuique eminentis domini personæ & legislatori competunt.

His ita enodatis, liquet, jus Naturæ dispensatione humanâ, quæ à Magistratu possit institui, omnino esse indispensabile, quod non ab hominibus sit datum, sed superiorem agnoscat causam. Cumque non ejus sit legis rigorem tollere, qui illam recepit, sed qui tulit, jam non magis legem naturalem, quam divinam, mutare licet Magistratui politico, vel supremum exercenti imperium, apud quem vicem illa obtinebit Lydii lapidis, quo actiones suas erit probaturus in singulis. Illam, inquam, nomam habebit verissimam, ad quam omnis ipsi erit ferenda sententia, nec unquam quidem latum istum decet ab eâ recedere, ne aspera civitatem maneant fata, & salus publica periclitetur.

Nedum alios, hanc, pro lubitu credamus posse violare, ubi civilis imperii auctoritas aut filet, aut eludi potest, eò, quod putent, se non posse esse securos, quòd alii eam observent in iis, quæ conservationem illorum spectant. Undè illis non hoc
dan

dandum: unicuique in eo esse positam omnem spem securitatis suæ, ut viribus artibusq; propriis, proximum vel palam, vel per insidiarum fraudem præoccupet. Nam non solùm quoad *actus internos*, jus Naturæ obligat ad studium pacis, verum etiam quoad *actus externos*, hoc agit unice, quod jubeat, ut in illis nemo sibi omnia arroget, sed abstineat à damno innocentium, pacatè vivat, & beneficium beneficio reponat.

Dimus porrò, securitate, quæ ab omni metus causâ libera sit. non esse opus de aliorum observantia legibus Nat. præstandâ, ut obligemur ad *actus externos* iis conformes, cum voluntas cognita primæ causæ, quæ leges hæc de *externis actibus* præcipientes sancivit, sufficiens sit ratio, quâ quis ad eos obligetur. At manente obligatione, manebit quoque lex: quia hanc illa prærequirit, sicut effectus suam causam.

Interpretationem in Jure Naturæ non habere locum, minimè ambigimus, quippe qui affirmamus ex præcedentibus, illud cum *æquitate* ad eò non convenire, ut planè esse eandem, cui, ut scopo, ad
quem

quem omnes aliæ leges coliment, haud adaptari potest reliqua interpretativa, quæ, ut innuimus, in legibus scriptis solet adhiberi in iis, quæ à legislatiore *universaliter* sunt posita, at tamen *limitativè* erunt intelligenda, quæ etiam ipse vel ore, vel scripto inferiori Magistratui declararet, si actio præsens locum relinqueret huic illum consulendi. Cujus rei enumerandis exemplis, quæ plurima possent inveniri, jam supersedemus, brevitatem horæ intuentes, atque necessitatem, quæ & in tali casu ferendæ sententiæ promptitudinem non raro aspernatur.

Nos concipimus, sicut etiam est concipiendum, Jus Naturæ ut nunquam scriptum. Atque etiam sic dicimus, *interpretationem* hinc debere abesse, quæ sæpius in legibus humanis minus arguit literis esse traditum, quam subintellectum. Et licet eâ ratione hoc jus non legi aut audiri queat, auditur tamen, quin & cognoscitur quam maximè, concepto paritet mente omni ipsius dictamine, cum universis qualitatibus. Undè erit sponte suâ simplex obligatio, quam

16
quam nec tollit *additio*, quâ leges civiles non mutant Jus Naturæ, sed definiunt saltem ea, quæ à naturâ, *determinationem* legis non acceperunt.

Ad quæstionem autem:
Num Deus possit in jure Naturæ dispensare, vel liberum alicui permittere arbitrium contra illud faciendi, respondere solent distinguendo inter dispensationem sumptam: *proprie*, quâ Deum verè quidem negant circa illud posse dispensare, cum hæc permissio- nem & approbationem dicat actus, qui adæquatè & quoad omnes suas conditiones, contra legem acceptus, malus sit *intrinsecè* & *bonitas*, quales sunt omnes isti, qui circa ea exercentur, quæ jure Naturæ sunt prohibita; Sicque ille contradictionem involvat in DEO, qui per sapientiæ suæ perfectionem eminentissimam, cui optima voluntas nunquam non potest esse conformis, Jus Naturæ nobis concessit: *improprie*, quæ his Auctoribus est concessus actus, juri huic quidem quoad *materiale* visus contrarius, cujus tamen alia erit *formalitas*, si singulæ ejus
con-

confiderentur qualitates & circumstantiæ. Quo sensu *dispensationem* legis Naturæ DEO assignant.

Verum ejusmodi actus hic non erit æstimandus de ipso Jure Naturæ, sed de ejus *objecto*, quod hunc tantum specificat, hoc est, illud *formale*, quod habet actus, juri Naturæ habitus contrarius, non est ex intrinseca ratione juris Naturæ, sed ex natura rei, quæ hujus est *objectum*, quod talem actum hac vel illa induit qualitate. Unde actus ejusmodi, voluntatis divinæ consequentia *impropriè*, juris non sunt Naturæ. Cur neque ipsi impropria competit dispensatio, illo scilicet sensu, quo etiam D. Meisnerus cum aliis hanc vult intelligi in Philos. sua sobria, nisi pro negatione habeatur *dispensationis* propriæ, atque sic in hoc puncto præter necessitatem hic terminus sit amplificandus, & de jure, jure, inquam, Naturæ, frustra adhibendus.

Hoc cum tam verè sit dictum, ut ei non possit contradici, nisi fortè ab illo, qui præconcepta opinione, vel auctoritate eorum, in quorum juraverat verba, rei amet infringere veritatem, suam

ita quærens laudem, quæ in vitium ipsi tamen vertitur, dicimus, omnem *dispensationem* respectu DEI fieri circa *objectum* saltem juris Naturæ, quod aptitudinem habet dispensabilitatis in conditione quidem naturali fundatam, ita ut illud per potestatem aliquam competentem, à DEO non ut legislatore, sed ut summo rerum Domino, possit mutari vel tolli. Sic DEUS jussu immolationis Isaaci non dispensavit circa jus Naturæ, utpote qui ex dominio universalis in creaturam suam, competenter vel ipse potuisset illum neci dare. quod jam Abrahamo patri præcepit. Nec furtum, lege naturali prohibitum, permisit Israëlitis per concessam liberam ex Ægypto vasorum ablationem: actus quippe iste à conditione *objecti* erat, vasorum, scilicet, quæ non invito domino, sed ut laboris præmium erant sumpta. Ubi rem juri Naturæ videmus esse subtractam, atque ob suas circumstantias desinere esse ipsius objectum. Et hinc sanè nec omnis deneganda videtur proportio Magistratui politico summo, quin ad tenorem supremi æquissimique domini, divini, puta, ex rationabili causa pos-

possit probare, quod subditi post auditam malam administrationem non habeant in res illud jus, quod habituri essent, si iis benè fuissent usi.

Quod si autem Fratrum & Sororum conjugia primæva, ac patrum quoque polygamia assumantur, tum quidem nec illa jus Naturæ alternant, quia adhuc dum hodieque non est evictum, fuisse ea juri Naturæ contraria, quin mitius fortè cautiusque agunt, qui diversum agnoscunt pro vero. Et si vel maximè ita fuissent, leqvstrandum utique foret Jus Naturæ *absolutè* consideratum, & intelligendum illud, quod est ex hypothesi & multiplicationis generis humani *suppositione* tale. Verum istam litem, suspenso jam nostro judicio, Theologis ex industria relinqvimus dirimendam, ne falcem immittamus in alienam messem.

QVÆSTIO TERTA.

Sitne Jus Gentium à consensu populorum?

Dari verò jus Gentium, arguit singularitas cujusdam objecti, quo illud per
C 2 abstra-

abstractionem ad certum redigitur formale, ubi etiam finis de ejus testatur existentia. Dantur quippè quidam actuum publicorum, qui æquabili tenore, & necessitate peculiari sese habent ad gentium quâ talium salutem: Undè omnino præsupponendum est ipsum jus Gentium, ut regula quædam hos unicè dirigens atque normans. Hujus vero, ut jurium cæterorum *strictè* legis rationem habentium, cum necessarium requisitum sit obligatio, nostri jam erit institui, paucis ipsius indigitare fundamentum.

Ex libero autem consensu populorum esse jus Gentium, utut magni magno velint nisu, hac tamen ratione posset revocari in dubium, cum universalis non possit haberi, qui perpetuus sit ratione obligationis, cum talis consensus indifferentiam præsupponat actuum ad hoc vel illud: atque sic, quæ libero forent sancita arbitrio, contraria voluntate reddi de facili possent irrita. Hoc vero de jure Gentium non erit assumendum, quippe quod planè est immutabile ratione Rerum publicarum, quarum intima natura non

non vult, ut sua vincula, quæ instar sacræ sunt anchoræ, solvantur à populis per indeterminatam voluntatem.

Quodsi vero concederetur demonstratio consensus cujusdam universalis, quo gentes ut sic, de quibusdam rebus aliquid *absolutè* statuissent, non tamen illarum placita istâ suâ universalitate tantum efficerent apud posteros, ut hæc non possent mutare, ad quæ singuli non præbuerunt assensum. Nec qui Jus Gentium violaret, pœnam teneretur subire, dum diceret, suum non esse additum consensum.

Et licet omnibus gentibus, & non solum moratoribus hoc jus placuisset, ex eo tamen non haberet obligationem, cum ejus actuum frequentiam non nisi à *posteriori* præsumptus aliquis consensus tacitus potuisset permittere, non vero obligationem inferre à *priori*, quam tamen eo modo habere debent gentes planè absolutam, cum non ipsæ hoc jus sibi dixerint, sed ad illius præscriptum omnia agere debeant, socialem respicientes rationem Rerumpublicarum, ad
 quas

quas illud semper dicit relationem, sicq; obligationem continet, quæ omnem liberum consensum antecedit, ex qua demum agunt non propter consensum, sed propter intimam naturam & nexum Rerumpublicarum, in quarum læsionem suscepti actus non possunt esse de Jure Gentium, & contra, qui illarum mutua concernunt salutem, ad hoc sunt referendi.

Ergo Fundamentum ejus erit, prorsus necessarius consensus & connexio Rerumpublicarum, quarum respectu quoque Jus Gentium definimus per *regulam actuum publicorum, gentes, ut tales, instruens & obligans ad id, quod societati humane utile & necessarium est.*

Scilicet concipienda est universalissima quædam Societas, in qua, dissentire volentibus omnibus civibus, Jus Gentium non pro permissionibus habeatur, sed ut obligatorium intelligatur. Undè Vasquii non possumus assentiri sententiæ, quod illa, quæ hodie Juris Gentium sunt, prius fuere tantum Juris civilis, quæ cursu temporis atque usu omnium vel moriorum gentium hujus denique Jurisfa-

Etia sint, hæcque rursus, si in desuetudinem abire inciperent, ut apud unam gentem saltem observarentur, non amplius essent Juris Gentium, sed solum civilis, id est, ejus civitatis vel regionis, ubi illud Jus adhuc permetteretur & permaneret.

Adplicari quidem potest Jus Gentium, quantum natura ipsius admittit, ad societatem civilem, atque quandam quasi *determinationem* habet à jure civili. Illa vero non aliquam dicit dependentiam, sicut nec Jus Naturæ à Jure civili eò dependet, quod illo fur *indeterminate* pœnæ obnoxius, per hoc laqueo vitam finire jubeatur. Et si jus gentium a naturali, cum quo quidem est norma Juris Civilis, diceremus per discursum & conclusiones posse derivari, certè & hac ratione negaretur voluntatis ad id constituendum libertas, cum à tam firmo derivaretur principio, cui fortè universalitate sua par reputari posset, si omnia hominum individua essent accensenda certis populis, ita tamen, ut semper mutuam respiceret societatem, à
 qua

quæ etiam ipsius est cognoscenda immutabilitas.

Aliquem vero tacitum consensum hic admittimus, qui, ceu modo dictum, saltem à *posteriori*, non vero *priori*, ut principium aliquod efficiens, fundamentum audiat Juris Gentium, quatenus scilicet gentes parendi necessitate gesserunt mores & actiones suas huic reddere conformes.

Hac ratione per illum dicimus indigentiam, nostræ naturæ præternaturaliter in statu legali aspersam, nostros mensurare actus, qui aliarum gentium gratiâ suscipiuntur. Quæ nostra nunc esto de hac quæstione sciagraphia.

ESTO TRIUNI GLORIA.

Ad Virum Clarissimum,

DN. ERNESTO GESTRINIUM,
Amicum & convictorem dulcissimum,

de JURE NATURÆ & GENTIUM

Eruditè pro Gradu Magisterii disputantem:

Nata DEI Soboles cerebro quæ creditur
ejus,
Qui summa trifidas vibrat ab arce
faces,

Flammas cum nullo fertur sociasse jugales,
ac tibi, Diva Cypri, triste dedisse vale:
Huic GETSRINIUS at dulci conjunctus amore est,

Huic dedit & sancti fœdera casta tori.
Festa dies aderit quæ istos firmare valebit
ausus, quæ clarios ornet honore viros;

Quamque geres laurum tradet Pataræus
Apollo,
quæ mox ingenuas cinget amanda
comas

Aureus at digitum subito decorabit amici
Orbis, & hic index certus amoris erit.

Ast hæc non meritis respondent præmia vestris,
posthæc sic voveo, splendidiora feres!

S. Tigerstedt.

VIRO

Non minus natalibus & morum culturâ,
Quam singulari doctrinâ

Clarissimo,

DN. ERNESTO GESTRINIO,
Philosophiæ Candidato eximio,
patriotæ & Amico svavissimo,

Dum pro laurea Magisterii adipiscen-
da, suam de JURE NATURÆ atque
GENTIUM egregiè defenderet
sententiam:

Quam tua sunt variis possessa hæc tem-
pora curis!

Tempora quæ nullam, Fautor amande,
moram

Jam patiuntur, sed quæ sunt facienda re-
currunt.

Festino calamo, facta vehenda tamen:
Nam monstras subito, quæ non felicius alter
Monstrasset, longo tempore, jura duo.

Hæc tua jam studiis parta est sollertia casti,
Quare Castalides præmia pulcra dabit,

Addent & docto titulum: Præclare Magister.
Sic decet egregios inclaruisse viros.

GABRIEL Forsteen/
Nylandus.